

Jan Czyżewski

Słowo wstępne Dziekana

Palestra 32/7(367), 2-3

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SŁOWO WSTĘPNE DZIEKANA

Siedemdziesiąta rocznica powstania Izby Adwokackiej w Lublinie, odbycie pierwszego Walnego Zgromadzenia i wybór pierwszej Rady Adwokackiej okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie jest dobrą okazją do przedstawienia aktualnego stanu i dorobku adwokatury lubelskiej. Ukazanie dzisiejszego obrazu Izby lubelskiej jest tym bardziej pożądane, że istnieje — nie przerwana wojną — ciągłość lubelskiej korporacji adwokackiej. Powstały na mocy Statutu tymczasowego palestry Państwa Polskiego z 1918 r. samorząd adwokacki w Lublinie rozwijał się w okresie międzywojennym i przetrwał w konspiracji lata wojny 1939—1944, ujawniając się już 29 lipca 1944 r. jako Rada Adwokacka w Lublinie z wyborów przedwojennych, by następnie — poprzez różne koleje losu — dotrzeć w dość dobrej kondycji do czasów współczesnych i przejść potem od indywidualnej do zespołowej formy wykonywania zawodu.

Izba Adwokacka w Lublinie obejmuje obecnie tereny trzech województw: chełmskiego, lubelskiego i zamojskiego, na których działają dwa Sądy Wojewódzkie: w Lublinie i Zamościu. Na dzień 1 stycznia 1988 r. na liście adwokatów Izby lubelskiej figurowało 307 adwokatów i 28 aplikantów adwokackich, wykonujących zawód w 18 zespołach adwokackich i dwóch kancelariach indywidualnych. Zespoły adwokackie rozmieszczone są w Biłgoraju, Chełmie, Hrubieszowie, Krasnymstawie, Kraśniku, Lubartowie, Lublinie (7), Opolu Lubelskim, Puławach, Tomaszowie Lubelskim, Włodawie i Zamościu. Kancelarie indywidualne pracują w Łęcznej i w Rykach.

W ostatnich 10 latach uległa poważnemu zwiększeniu baza materialna zespołów adwokackich. W nowych budynkach sądowych znalazły przestronne pomieszczenia zespoły adwokackie w Kraśniku, Lubartowie i Krasnymstawie. Budowany jest dziś lokal w budynku sądowym dla Zespołu w Tomaszowie Lubelskim, a w przygotowaniu inwestycyjnym znajduje się lokal dla Puław. Niezależnie od tego Rada zakupiła nowy lokal dla Zespołu Adwokackiego w Hrubieszowie oraz zmodernizowała lub modernizuje większość lokali zespołów zlokalizowanych w Lublinie, a także w Chełmie i Biłgoraju.

Na jubileusz 70-lecia powstania Izby adwokackiej lubelskie środowisko adwokackie przychodzi więc z dokonaniem w zakresie poprawy warunków pracy adwokatów, a intelektualnym akcentem uczczenia tej rocznicy jest wydanie niniejszego numeru „Palestry”.

Nie tylko osiągnięcia inwestycyjne dominowały w Izbie lubelskiej w ostatnim okresie. W roku 1980 Lublin gościł Kolegów z całego kraju na I Zjeździe Adwokatów Miłośników Muzyki,

a w roku bieżącym był gospodarzem adwokackiego Ogólnopolskiego rajdu pieszego po Roztoczu.

Od wielu już lat Okręgowa Rada Adwokacka w Lublinie utrzymuje żywą współpracę i wymianę delegacji z Radą Adwokacką w Debreczynie (Węgry). Rozwija się również współpraca Rady Adwokackiej z Lubelskim Towarzystwem Naukowym, a jej owocem są coroczne kontakty z przedstawicielami nauki prawa państw zachodnich (wykłady, referaty).

W roku 1987 Okręgowa Rada Adwokacka zorganizowała dla 28-osobowej grupy aplikantów adwokackich w Kazimierzu nad Wisłą studium wymowy sądowej połączone z konkursem krasomówczym, a od roku przyszłego, na mocy porozumienia z obu lubelskimi uniwersytetami (UMCS i KUL), adwokaci lubelscy zaprezentują program tego studium studentom prawa.

Jan Czyżewski

Dziekan

Okręgowej Rady Adwokackiej
w Lublinie

FERDYNAND RYMARZ

ADWOKATURA LUBELSKA W OKRESIE DWUDZIESTOLECIA MIĘDZYWOJENNEGO (1918—1939)

I. Wstęp

Szkic historii adwokatury lubelskiej okresu II Rzeczypospolitej jest częściową próbą wypełnienia luki w historiografii adwokatury polskiej lat 1918—1939, nie licząc bowiem znacznie szerszej tematycznie i czasowo pracy Z. Krzezińskiego i R. Łyczywka pt. „Adwokatura warszawska” (cz. I i II, Warszawa 1982—1983), brak jest pełnych monograficznych opracowań dziejów międzywojennych poszczególnych rad adwokackich, nie mówiąc już o tym, że poza kilkoma artykułami przyczynkarskimi z tego okresu niewiele jest publikacji na ten temat.¹

Praca niniejsza ukazuje pracę Komisji Organizacyjnej Adwokatury Polskiej w adwokaturze lubelskiej, historyczne chwile

¹ Por. np.: A. Chmurski: Historia Statutu Palestry, Pal. 10—11/1931; S. Jan-czewski: Adwokatura międzywojenna, Pal. 11/1968; Z. Kropiwnicki: Adwokatura polska w latach 1918—1968, Pal. 2/1969; R. Łyczywek: Adwokatura międzywojenna i sprawa brzeska, Pal. 7/1969; S. Mizera: O Statucie Tymczasowym Palestry Państwa Polskiego, Pal. 11—12/1978.